

Sygn.akt III AUa 169/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Bohdan Bieniek

SA Piotr Prusinowski

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lipca 2014 r. w B.

sprawy z odwołania E. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy E. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 listopada 2013 r. sygn. akt V U 1386/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Białymstoku) na rzecz adwokata J. D. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w B. – tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem i 60/100) złotych, w tym kwota 27,60 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Sygn. akt III AUa 169/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział B. decyzją z dnia 3 lipca 2013 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił E. O. przyznania emerytury, gdyż ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego 15 lat, a jedynie 3 lata, 9 miesięcy i 4 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył E. O.. W uzasadnieniu odwołania podkreślił, że przepracował w warunkach szczególnych, na wysokościach, ponad 16 lat. Wskazując na powyższe zwrócił się z prośbą o ponowne rozpoznanie jego sprawy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji, wskazując przy tym, iż prawa do emerytury wnioskodawcy odmówiono już 2-krotnie wyrokami sądowym w prawomocnie zakończonych sprawach (VU (...) i VU (...))

Sąd Okręgowy w Białymstoku po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 roku odwołanie je oraz przyznał ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Białymstoku) adwokatowi J. D. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sąd I instancji wskazał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał na przesłanki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury zawarte w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Natomiast. Podał również, że art. 32 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4). Nadto Sąd Okręgowy podkreślił, że w tym też zakresie należy stosować przepisy obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zwanego dalej rozporządzeniem. Zgodnie z § 3 i 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz posiada wymagany okres zatrudnienia wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania kwestia możliwości przyznania E. O. emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych była już w przeszłości dwukrotnie (pomijając zaskarżoną decyzję z dnia 3 lipca 2013 roku) rozpoznawana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Pierwszą decyzją z dnia 8 września 2009 roku organ rentowy odmówił prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na brak wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych – w ocenie organu rentowego ubezpieczony nie udowodnił jakiegokolwiek okresu pracy w warunkach szczególnych. W wyniku rozpoznania odwołania od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 9 marca 2010 roku (sygn. akt V U 1771/09) oddalił odwołanie. Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 7 lipca 2010 roku oddalił apelację ubezpieczonego od orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

Z dalszych ustaleń Sądu wynika, że kolejną decyzją zapadłą w przedmiocie przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury była decyzja z dnia 23 lipca 2012 roku, którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił E. O. przyznania prawa do tego świadczenia, z tych samych przyczyn, które powodowały negatywne rozstrzygnięcie przy uprzednim rozpoznawaniu sprawy- ubezpieczony nie posiadał okresu pracy w warunkach szczególnych wynoszącego 15 lat. Organ rentowy uznał jedynie, że ubezpieczony udowodnił 3 lata 9 miesięcy i 4 dni pracy w warunkach szczególnych i był to okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 23 czerwca 1975 r. do 9 kwietnia 1979r. na stanowisku cieśli wykonującego prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. W wyniku rozpoznania odwołania wnioskodawcy Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie o sygn. akt V U 1498/12 oddalił odwołanie wskazując, że powyższy okres - uznany przez organ rentowy wraz z okresami pracy, w których w ocenie zarówno Sądu Okręgowego jak i Sądu Apelacyjnego wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku posadzkarza, posadzkarza- lastrykarza i cieśli pracującego na wysokości przy więźbie dachowej nie daje wymaganych ustawą 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w niniejszej sprawie E. O. przedłożył organowi rentowemu nowe dowody (dokumenty), tj. zaświadczenie od przedsiębiorcy (...) Przedsiębiorstwo (...) oraz zaświadczenie od przedsiębiorcy działającego pod nazwą Budownictwo (...). Z pierwszego z nich wynika, że wnioskodawca w okresie od 1 czerwca 1992 roku do 31 października 1992 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku cieśli. Pracował

na wysokości przy wykonywaniu więźby dachowej na budynkach usługowych w B. - zaświadczenie od przedsiębiorcy (...) Przedsiębiorstwo (...) w aktach ZUS.

Z zaświadczenia przedsiębiorcy działającego pod nazwą Budownictwo (...) wynika, że E. O. pracował w tej firmie w okresie od 1 marca 1996 roku do 31 października 1997 roku na stanowisku cieśli w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracował na wysokości przy wykonywaniu więźby dachowej na budynkach mieszkalnych.

Decyzją z dnia 3 lipca 2013 roku - obecnie zaskarżoną - organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury ponieważ nie udowodnił on 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Do stażu pracy w warunkach szczególnych, oprócz zaliczonego decyzją z dnia 26 lipca 2012 r. okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 23 czerwca 1975 r. do 9 kwietnia 1979 r., nie zaliczył żadnego innego okresu pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie wnioskodawcy było bezzasadne.

Powołując się raz jeszcze na argumentację zawartą w uzasadnieniach wyroków powołanych wyżej, Sąd I instancji wskazał, że nawet przy udowodnieniu jako okresów pracy w szczególnych warunkach pracy wnioskodawcy na stanowisku:

- posadzkarza w B. Kombinacie Budowlanym w B. - od 1 marca 1983 roku do 30 czerwca 1985 roku - 2 lata i 4 miesiące;
- posadzkarza- lastrykarza w (...)w B. - od 8 lipca 1985 roku do 31 grudnia 1988 roku - 3 lata 5 miesięcy i 23 dni;
- cieśli pracującego na wysokości przy wykonywaniu więźby dachowej w budynkach mieszkalnych w Zakładzie (...)- od 1 marca 1994 roku do 5 sierpnia 1994 roku na stanowisku - 6 miesięcy i 4 dni - wnioskodawca legitymowałby się okresem wynoszącym 6 lat 3 miesiące i 27 dni co wraz z okresem uznanym przez organ rentowy wynosi łącznie 10 lat 1 miesiąc i 1 dzień.

Sąd Okręgowy stwierdził, że wskazywane przez wnioskodawcę w niniejszym postępowaniu jako okresy pracy w warunkach szczególnych - zatrudnienie przez 5 miesięcy w Przedsiębiorstwie (...) i przez 1 rok i 8 miesięcy w przedsiębiorstwie Budownictwo (...), - łącznie 2 lata i 3 miesiące, nawet przy udowodnieniu tych okresów nie daje wnioskodawcy łącznie 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Brak więc było podstaw prawnych do przyznania E. O. prawa do wcześniejszej emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd I instancji orzekł na podstawie § 12 ust. 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013, poz. 461).

E. O. zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego - art. 32 ust. 1 i 4 ustawy o emeryturach i rentach w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia z 1983 r., przez błędną wykładnię i idące za tym wadliwe przyjęcie, że odwołujący się nie posiada co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na brak wykonywania tej pracy w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązujących na danym stanowisku, mimo, iż przedstawione przez E. O. dowody jednoznacznie potwierdziły 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach,
2. naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia:
 - a) art. 233 § 1 k.p.c. wobec nieuwzględnienia przez Sąd Okręgowy wszystkich okoliczności mających wpływ na treść orzeczenia: w tym wykonywanych faktycznie czynności (cieśla - stolarz, posadzkarz, cieśla, posadzkarz - lastrykarz)

które miały charakter pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia oraz faktu, że praca ta miała charakter ciągły i była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynikający ze świadectw pracy.

b) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. art. 316 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie niepełnych ustaleń faktycznych, omówienie jedynie części materiału dowodowego, pominięcie istotnych dowodów, co wyrażało się oparciem wyroku na niepełnym okresie zatrudnienia E. O.,

c) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. art. 328 § 2 k.p.c. wobec przekroczenia granicy swobodnej oceny materiału dowodowego przez odmowę zakwalifikowania stanowiska zajmowanego przez odwołującego się do prac w warunkach szczególnych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę przedmiotowego wyroku i orzeczenie, że odwołującemu się przysługuje prawo do emerytury na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, nie opłaconej w żadnej części.

W piśmie z dnia 25 maja 2014 r. apelujący wniósł o przesłuchanie świadków, którzy pracowali razem z odwołującym w (...): J. S. oraz K. Ł..

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja podlegała oddaleniu.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwie zastosował przepisy prawa materialnego, tj. przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.). Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz wykładnię przepisów.

Jak wynika z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszy Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 tej ustawy, jeżeli w dniu jej wejścia w życie (czyli 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy. Z kolei w myśl art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym będącym pracownikami, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny, określony w art. 27 ust. 2 i 3 tej ustawy (ust. 1), przy czym dla celów ustalenia uprawnień emerytalnych, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2), zaś wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4). "Przepisami dotychczasowymi" w rozumieniu art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS są w szczególności przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., które mają zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymienione w § 4-15 tego rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia (§ 1 ust. 1).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że apelujący o przyznanie prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszy Ubezpieczeń Społecznych występował uprzednio dwukrotnie. Rezultatem pierwszego wniosku było wydanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzji z dnia 8 września 2009 r. o odmowie prawa do wcześniejszej emerytury. Wyrokiem wydanym z dnia 9 marca 2010 r. Sąd I instancji

oddalił odwołanie wnioskodawcy, a wyrokiem z dnia 7 lipca 2010 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację wnioskodawcy E. O. (akta sprawy V U 1771/09). Jak słusznie wskazał Sąd i instancji Sądy te w uzasadnieniu wyroków wskazały, że jedynie praca na stanowisku posadzkarza i posadzkarza – lastrykarza oraz cieśli przy wykonywaniu pracy na wysokości mogły być zaliczone jako praca w szczególnych warunkach, przy czym nie dawały one łącznie 15 lat zatrudnienia. Pozostałe stanowiska, na których był zatrudniony wnioskodawca nie występują w wykazie prac w szczególnych warunkach, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, a brak było dowodów, że praca świadczona faktycznie przez niego odpowiadała stanowiskom wskazanym w rozporządzeniu. Rezultatem drugiego wniosku było również wydanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji z dnia 23 lipca 2012 r. odmawiającej ubezpieczonemu przyznania prawa do przedmiotowego świadczenia. Tym razem organ rentowy uznał, jako prace w warunkach szczególnych okres pracy wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 23 czerwca 1975 r. do 9 kwietnia 1979 r. (3 lata 9 miesięcy i 4 dni). Sąd Okręgowy w Białymstoku prawomocnym wyrokiem z dnia 26 października 2012 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy (akta sprawy V U 1498/12).

Niniejsze postępowanie, zostało zapoczątkowane wnioskiem o przyznanie emerytury E. O. z dnia 25 czerwca 2013 r. Do przedmiotowego wniosku zostały dołączone nowe dokumenty tj. zaświadczenie od przedsiębiorcy (...) Przedsiębiorstwo (...) oraz zaświadczenie od przedsiębiorcy działającego pod nazwą Budownictwo (...). Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy decyzją – aktualnie zaskarżoną z dnia 3 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. po raz kolejny odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia emerytalnego.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w tej sprawie było ustalenie czy ubezpieczony wykazał staż 15 lat pracy w szczególnych warunkach dla potrzeb nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. Niekwestionowaną okolicznością w niniejszej sprawie było zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 23 czerwca 1975 r. do 9 kwietnia 1979 r. na stanowisku cieśli.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji doszedł do prawidłowego wniosku, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie ustalenia, aby E. O. w spornych okresach zatrudnienia wykonywał pracę w warunkach szczególnych w wymiarze niezbędnym do przyznania prawa do emerytury, tj. w wymiarze 15 lat.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy wszystkich okoliczności – Sąd Apelacyjny nie uznaje zasadności tego zarzutu. Sąd Okręgowy rozważył wszechstronnie cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń. Jak wiadomo zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 233 §1 k.p.c. przepis ten zawiera nakaz - nie doznający wyjątku, aby wyrażona ocena w aspekcie wiarygodności dokonana była na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w sprawie oraz uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r. IV CKN 1256/00 lex nr 80267 ; wyrok SN z dnia 26 stycznia 2000 r. III CKN 562/98 528132; postanowienie SN dnia 23 stycznia 2002 r. II CKN 691/99 LEX nr 54339, Prok.i Pr.-wkl. 2003/4/37). Tak też uczynił Sąd Okręgowy analizując całość zebranego materiału dowodowego, w szczególności wziął po uwagę okoliczności wynikające z przedstawionych w sprawie nowych dowodów. I tak z przedłożonego w sprawie dokumentu - zaświadczenia od przedsiębiorcy (...) Przedsiębiorstwo (...) jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji wynika, że wnioskodawca w okresie od 1 czerwca 1992 roku do 31 października 1992 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku cieśli. Pracował na wysokości przy wykonywaniu więźby dachowej na budynkach usługowych w B.. Z kolei z dokumentu o nazwie – Świadcetwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wydane przez Budownictwo (...) wynikało, że E. O. pracował w tej firmie w okresie od 1 marca 1996 roku do 31 października 1997 roku na stanowisku cieśli w pełnym wymiarze czasu pracy. Podobny charakter ma również dołączone do akt sprawy w trakcie wcześniejszych postępowań – zaświadczenie przedsiębiorcy Zakładu (...) z dnia 17.11.2009 r. Z jego treści wynika, że wnioskodawca we wskazanej wyżej firmie w okresie od 1 marca 1994 r. do 5 sierpnia 1994 r. pracował na stanowisku cieśli w pełnym wymiarze czasu pracy na wysokości przy wykonywaniu więźby dachowej na budynkach mieszkalnych.

Zgodzić się należy z ustaleniami Sadu I instancji, że nawet uwzględnienie do stażu prac wykonywanych w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia: posadzkarza w B. Kombinacie Budowlanym w B. - od 1 marca 1983 roku do 30

czerwca 1985 roku – 2 lata i 4 miesiące, posadzkarza- lastrykarza w (...)w B. - od 8 lipca 1985 roku do 31 grudnia 1988 roku – 3 lata 5 miesięcy i 23 dni, oraz cieśli pracującego na wysokości przy wykonywaniu więźby dachowej w budynkach mieszkalnych w Zakładzie (...) - od 1 marca 1994 roku do 5 sierpnia 1994 roku na stanowisku – 6 miesięcy i 4 dni przy uwzględnieniu okresu zaliczonego przez organ rentowy tj. okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 23 czerwca 1975 r. do 9 kwietnia 1979 r. – 3 lata 9 miesięcy i 4 dni dawałoby łącznie okres 10 lat 1 miesiąca i 1 dzień.

W związku z powyższym jak słusznie dostrzegł Sąd Okręgowy nawet przy doliczeniu to powyższego stażu pracy w warunkach szczególnych okresów pracy wynikających z dołączonych do sprawy nowych dokumentów tj. okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) – 5 miesięcy oraz okresu pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwo ogólne” T. R. –1 rok i 8 miesiące – łącznie 2 lata i 3 miesiące nie dawałoby 15- letniego okresu pracy w warunkach szczególnych .

Nie znajduję podstaw do uwzględnienia zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. art. 316 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. Zdaniem skarżącego Sąd I instancji nie miał obowiązku odniesienia się do pozostałych okresów zatrudnienia wnioskodawcy. Należy podkreślić, że szczegółowa analiza okresów zatrudnienia pod kątem zaliczenia ich do okresów pracy w warunkach szczególnych miała miejsce podczas poprzednich postępowań przed organem rentowym a później w postępowaniu sądowym. Stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego było jednoznaczne. Okresy zatrudnienia E. O. na stanowisku cieśli – stolarza w (...) od 1.01.1989 r. do 11.05.1990 r., w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w B. od 12.05.1990r. do 31.03.1991 r. na stanowisku cieśli – stolarza oraz w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) sp. z o.o. od 6.05.1991 r. do 12.08.1991 r., również na stanowisku cieśla – stolarz oraz w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w B. od 16.08.1991 r. do 13.05.1992 r. na stanowisku cieśli nie odpowiadają stanowiskom wymienionym w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Sąd w pełni podziela pogląd, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (tak wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/2008, Lex Polonica nr 2339881, OSNP 2010/23-24 poz. 281). Jednakże wnioskodawca w niniejszym postępowaniu nie przedstawił żadnych nowych dowodów, które mogłyby zmienić dokonane we wcześniejszych postępowaniach ustalenia odnośnie powyższych okresów zatrudnienia.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. Ponowna analiza materiału dowodowego nie daje podstaw do uznania, że Sąd i instancji dopuścił się naruszenia swobodnej oceny zgromadzonych dowodów. Sąd dokonuje swobodnej oceny dowodów i ocenia ich wiarygodność stosownie do własnego przekonania. Jednocześnie powinien dokonać wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Granice swobodnej oceny dowodów winny być wyznaczone wymogami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. W myśl powyższych dyrektyw Sąd I instancji rozważa w sposób racjonalny i wszechstronny materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, a wiążąc ich moc i wiarygodność odnosi do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (wyrok SN z dnia 10.06.1999r. w sprawie II UK 685/98). Apelujący nie wykazał, aby w niniejszej sprawie doszło przy ocenie dowodów Sąd I instancji dopuścił się naruszenia regułom logicznego rozumowania czy zasad doświadczenia życiowego. Wbrew zarzutowi apelacyjnemu, Sąd Okręgowy nie naruszył także art. 328 § 2 k.p.c.. W ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadnienie wyroku zawiera wszystkie niezbędne elementy wymagane treścią powyższego przepisu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zachodziła potrzeba dopuszczenia dowodu z zeznań świadków wskazanych w piśmie z dnia 26.05.2014 r. W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że przedstawiony wniosek dowodowy został sformułowany wadliwie, gdyż nie zawiera tezy dowodowej. Nadto wskazać należy, że skarżący nie uprawdopodobnił okoliczności, dla czego powyższego dowodu nie zgłosił we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Stąd na podstawie art. 381 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił powyższy wniosek jako spóźniony. Dodatkowo

wypada zauważyć, iż wniosek ten dotyczył wykazaniu okresu pracy w (...), który to okres od 8 lipca 1985 r. do 31 grudnia 1988 r. w świetle uzasadnienia Sądu Okręgowego - Sąd ten uwzględnił w swoim wyliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach.

Niezależnie od wszystkich wyżej wymienionych okoliczności wskazanych w sprawie trzeba zauważyć, iż nawet te hipotetyczne ustalenie wnioskodawcy ponad 12 lat pracy w szczególnych warunków może budzić wątpliwości - w świetle jego własnych szczerych wyjaśnień składanych Sądowi Okręgowemu w Białymstoku w sprawie VI 1771/09 (k.), gdzie wskazywał on między innymi prace w B. Kombinacie Budowlanym na stanowisku stolarza i posadzkarza, przy czym jako stolarz zajmował się ustawianiem, dopasowywaniem i naprawianiem niedomykających się okien. W świetle jego własnych wyjaśnień co najmniej budzi też wątpliwość możliwość zaliczenia mu pracy posadzkarza, skoro jak twierdził wówczas, zajmował się między innymi kładzeniem wykładziny, mozaiki a nawet zamiataniem. Nadto jak sam twierdził prace stolarskie łączył z posadzkarskimi. Prace stolarskie co do zasady nie podlegają zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach, natomiast praca posadzkarza, gdyby była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy mogły być zaliczona (a świetle jego wyjaśnień wówczas składanych tak nie było) w ramach działu V wykazu jako praca przy produkcji betonu (pkt 4) lub praca kamieniarska (pkt 10) . Jego dalsze wyjaśnienia składane w tamtej sprawie - a trzeba je uznać za najbardziej rzetelne , bowiem wówczas wnioskodawca nie dopasowywał swoich twierdzeń do konkretnych prac uznawanych za pracę w szczególnych warunkach - zdają się podważać także inne okresy , które Sąd Okręgowy nawet skłonny byłby zaliczyć (k 8 tamtych akt). Trzeba też zauważyć ,iż postępowanie w sprawie VU 1771/09 obejmowało analizę przez sądy obu instancji akt osobowych wnioskodawcy i stanowisk wynikających z angaży (k. 60) . Tym bardziej za zasadny należało uznać końcowy wniosek Sądu Okręgowego, że nawet „życzliwe” zaliczenie wnioskodawcy okresów jego pracy w szczególnych warunkach z uwzględnieniem 2 nowych okresów obecnie zgłoszonych już matematycznie nie prowadzi do spełniania przez niego przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach .

Mając na uwadze powyższe, zarzuty apelacyjne, okazały się nieuzasadnione. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, zgodnie z zasadami wskazanymi w art. 233 § 1 k.p.c. i na tej podstawie trafnie ustalił, iż E. O. nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, W konsekwencji zaś prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego, tj. art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach, oddalając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie wnioskodawcy od zaskarżonej decyzji organu rentowego.

W tym stanie rzeczy, uznając apelację za bezzasadną, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego za drugą instancję należało orzec na podstawie § 12 ust. 2 w zw. z § 13 ust. 3 i w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, Nr 461 j.t.).